

ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ
ΤΜΗΜΑ ΕΡΓΑΤΙΚΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ

Αριθμός Αποφάσεως

231 /2018

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

Αποτελούμενο από τη Δικαστή Χρυσούλα Φιλιππίδου, Πρωτοδίκη, την οποία όρισε ο Πρόεδρος του Τριμελούς Συμβουλίου Διοίκησης του Πρωτοδικείου Αθηνών και από τη Γραμματέα Ιωάννα Βέτιου.

Συνεδρίασε δημοσίως στο ακροατήριό του στις 26 Σεπτεμβρίου 2017 για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ :

Των εναγόντων : 1) Χρήστου Μαγγανά του Αναστασίου, κατοίκου Μαρκόπουλου Μεσογείων, οδός 25^{ης} Μαρτίου 8, 2) Ιωάννη Δρίτσα του Χρήστου, κατοίκου Μαρκόπουλου Μεσογείων, οδός Κύπρου 7, 3) Παναγιώτη Ορφανού του Αντωνίου, κατοίκου Μαρκόπουλου Μεσογείων, οδός Γεωργίου Πίνη 16, 4) Γεωργίου Γιάννη του Νικολάου, κατοίκου Μαρκόπουλου Μεσογείων, οδός Σπυράκου 6, 5) Βασιλείου Γιαννακόπουλου του Αναστασίου, κατοίκου Μαρκόπουλου Μεσογείων, οδός Μακεδονίας 17, 6) Βασιλείου Σουλιώτη του Σπυρίδωνος, κατοίκου Μαρκόπουλου Αττικής, οδός Γεωργίου Σπυράκου 8, 7) Χρήστου Τόνιου του Ηλία, κατοίκου Μαρκόπουλου Αττικής, περιοχή Συνόρεξι, 8) Ιωάννη Λαμανδρέα του Γρηγορίου, κατοίκου Μαρκόπουλου Αττικής, Διασταύρωση Βραυρώνος, 9) Βασιλείου Βιτσεντζίτου του Θρασύβουλου, κατοίκου Μαρκόπουλου Μεσογείων, οικισμός Κορώνη, οι οποίοι εκπροσωπήθηκαν στο Δικαστήριο από τον πληρεξούσιο Δικηγόρο τους Άγγελο Κυριακίδη, και κατέθεσαν προτάσεις, ενώ ως δήλωσε ο ανωτέρω πληρεξούσιος Δικηγόρος ο 9^{ος} των εναγόντων παραιτείται του δικηγόρου της αγωγής.

Του εναγομένου : Οργανισμού Τοπικής Αυτοδιοίκησης με την επωνυμία << ΔΗΜΟΣ ΜΑΡΚΟΠΟΥΛΟΥ >>, που εδρεύει στο Μαρκόπουλο Αττική όπως νομίμως εκπροσωπείται, ο οποίος εκπροσωπήθηκε στο Δικαστήριο από τον πληρεξούσιο Δικηγόρο του Ιωάννη Μινουρά, και κατέθεσε προτάσεις.

Οι ενάγοντες ζητούν να γίνει δεκτή η από 20-5-2015 αγωγή τους, που κατατέθηκε στη Γραμματεία του παρόντος Δικαστηρίου με αύξοντα αριθμό εκθέσεως καταθέσεως δικογράφου 57344/1861/2015, η συζήτηση της οποίας ορίσθηκε αρχικώς για τη δικάσιμο της 10-2-2016 και μετά από αναβολή για την αναφερόμενη στην αρχή της παρούσας δικάσιμο και γράφτηκε στο πινάκιο.

Κατά τη συζήτηση της υποθέσεως οι πληρεξούσιοι Δικηγόροι των διαδίκων, αφού ανέπτυξαν τους ισχυρισμούς τους, ζήτησαν να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται στα πρακτικά και τις έγγραφες προτάσεις που κατέθεσαν.

**ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟΝ ΝΟΜΟ.**

Από το συνδυασμό των οριζομένων στις διατάξεις των άρθρων 294, 295 παράγραφος 1 και 297 ΚΠολΔ, συνάγεται ότι η παραίτηση του ενάγοντος από το δικόγραφο της αγωγής, μπορεί να γίνει χωρίς τη συναίνεση του εναγομένου, και με προφορική δήλωσή του, πριν από την έναρξη της προφορικής συζητήσεως της υποθέσεως, που καταχωρίζεται στα πρακτικά και επιφέρει κατάργηση της δίκης, καθώς και ότι για το κύρος της παραίτησεως δεν είναι αναγκαία η κλήτευση του εναγομένου, αφού αυτός και αν τυχόν είχε κληθεί και παρίστατο δεν θα μπορούσε να

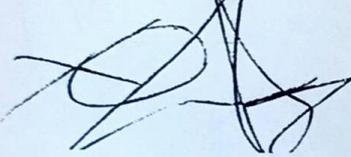
αγνιστάχθει σε αυτή, εφόσον γίνεται πριν το Δικαστήριο προχωρήσει στην έρευνα της ουσίας της υποθέσεως. Στην προκειμένη περίπτωση, ο 9ος των εναγόντων, δια του πληρεξουσίου Δικηγόρου του, δήλωσε προφορικά και καταχωρήθηκε σχετικά στα ταυτάριθμα με την παρούσα απόφαση πρακτικά δημοσίας συνεδριάσεως του Δικαστηρίου τούτου, ότι παραιτείται του δικογράφου της υπό κρίση αγωγής. Η δήλωσή του δε αυτή συνεπάγεται την κατάργηση της δίκης ως προς αυτόν.

Περαιτέρω από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 648 και 669 ΑΚ προκύπτει ότι σύμβαση εργασίας αορίστου χρόνου υπάρχει, όταν οι συμβαλλόμενοι δεν έχουν συμφωνήσει ορισμένη διάρκεια για την παροχή εργασίας, ούτε η χρονική αυτή διάρκεια συνάγεται από το είδος και τον σκοπό της εργασίας. Αντίθετα, η σύμβαση εργασίας είναι ορισμένου χρόνου, όταν συνομολογείται η διάρκεια αυτής μέχρι ορισμένου χρονικού σημείου ή μέχρι της επελεύσεως ορισμένου μέλλοντος και βέβαιου γεγονότος ή της εκτελέσεως ορισμένου έργου, μετά την περάτωση του οποίου ή την επέλευση του βέβαιου γεγονότος ή του χρονικού σημείου παύει να ισχύει αυτοδικαίως. Επομένως, η διάρκεια της συμβάσεως εργασίας ορισμένου χρόνου είναι σαφώς καθορισμένη, είτε γιατί συμφωνήθηκε, ρητά ή σιωπηρά, είτε γιατί προκύπτει από το είδος και το σκοπό της συμβάσεως εργασίας. Χαρακτηριστικό της σύμβασης εργασίας είναι ότι τα μέρη γνωρίζουν επακριβώς το χρονικό σημείο της λήξης της. Η σύμβαση αυτή παύει αυτοδικαίως, σύμφωνα με το άρθρο 669 παρ. 1 ΑΚ, όταν λήξει ο χρόνος για τον οποίο συνομολογήθηκε, χωρίς να χρειάζεται καταγγελία της και καταβολή αποζημιώσεως. Ο ορθός δε νομικός χαρακτηρισμός της σύμβασης, ως κατ' εξοχήν έργο της δικαιοδοτικής λειτουργίας, ανήκει στο Δικαστήριο, το οποίο, μη δεσμευόμενο από τον χαρακτηρισμό που προσέδωσαν τα συμβαλλόμενα μέρη, κρίνει, ερμηνεύοντας το περιεχόμενό της, όπως απαιτούν η καλή πίστη και τα συναλλακτικά ήθη

και οι περιστάσεις, υπό τις οποίες συνήφθη η σύμβαση (ΑΠ Ολ 18/2006). Εξάλλου, κατά τις διατάξεις του άρθρου 8 παρ. 1 και 3 Ν 2112/1920, όπως αυτό έχει τροποποιηθεί και αυθεντικώς ερμηνευθεί (Ν 4558/1920, άρθρο 11 ΑΝ 547/1937) «είναι άκυρος οιαδήποτε σύμβασις αντικείμενη εις τον παρόντα νόμον, πλην αν είναι μάλλον ευνοϊκή διά τον υπάλληλον... Αι διατάξεις του νόμου τούτου εφαρμόζονται ωσαύτως και επί συμβάσεων εργασίας με ορισμένην χρονικήν διάρκειαν, εάν ο καθορισμός της διάρκειάς ταύτης δεν δικαιολογείται εκ της φύσεως της συμβάσεως, αλλ' ετέθη σκοπίμως προς καταστρατήγησιν των περί υποχρεωτικής καταγγελίας της υπαλληλικής συμβάσεως διατάξεων του παρόντος νόμου». Από τις διατάξεις αυτές, πρωτοποριακές για την εποχή τους, με τις οποίες από τότε επιδιώχθηκε η αντιμετώπιση των καταχρήσεων σε βάρος των εργαζομένων με τη σύναψη συμβάσεων εργασίας ορισμένου χρόνου, προκύπτει ότι, όταν συνάπτονται αλληπάλληλες συμβάσεις εργασίας ορισμένης χρονικής διάρκειας, αν ο καθορισμός της διάρκειάς τους δεν δικαιολογείται από τη φύση ή το είδος ή το σκοπό της εργασίας ή δεν υπαγορεύεται από ειδικό λόγο, που ανάγεται ιδίως στις ιδιαίτερες συνθήκες λειτουργίας της επιχείρησης, αλλά έχει τεθεί με σκοπό την καταστρατήγησιν των διατάξεων περί υποχρεωτικής καταγγελίας των αορίστου χρόνου συμβάσεων (άρθρα 1, 2, 3 Ν 2112/1920 ή 1, 3, 5 ΒΛ 16/18.7.1920), ανακύπτει ακυρότητα ως προς τον καθορισμό ορισμένης χρονικής διάρκειας της συμβάσεως και θεωρείται ότι τότε καταρτίσθηκε ενιαία σύμβαση αορίστου χρόνου, επί της οποίας δεν είναι δυνατή η απόλυση του εργαζομένου χωρίς καταγγελία και καταβολή της νόμιμης αποζημιώσεως. Επακολούθησε ο Ν 2190/1994, το άρθρο 21 του οποίου ορίζει τα ακόλουθα: «Οι δημόσιες υπηρεσίες και τα νομικά πρόσωπα της παρ. 1 του άρθρου 14 του παρόντος νόμου επιτρέπεται να απασχολούν προσωπικό με σύμβαση εργασίας ιδιωτικού δικαίου ορισμένου χρόνου για αντιμετώπιση

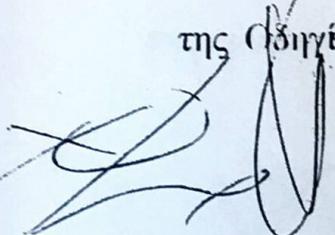
εποχιακών ή άλλων περιοδικών ή πρόσκαιρων αναγκών με τις προϋποθέσεις και τη διαδικασία των επόμενων παραγράφων» (παρ. 1). «Η διάρκεια της απασχόλησης του προσωπικού της παρ. 1 δεν μπορεί να υπερβαίνει τους οκτώ (8) μήνες μέσα σε συνολικό χρόνο δώδεκα (12) μηνών. Στις περιπτώσεις προσωρινής πρόσληψης προσωπικού για αντιμετώπιση, κατά τις ισχύουσες διατάξεις, κατεπειγουσών αναγκών, λόγω απουσίας προσωπικού ή κένωσης θέσεων, η διάρκεια της απασχόλησης δεν μπορεί να υπερβαίνει τους τέσσερις (4) μήνες για το ίδιο άτομο. Παράταση ή σύναψη νέας σύμβασης κατά το αυτό ημερολογιακό έτος ή μετατροπή σε σύμβαση αορίστου χρόνου είναι άκυρες» (παρ. 2). Στη συνέχεια, στις παρ. 3 και 4 του ίδιου άρθρου ορίζεται ότι τα αρμόδια όργανα υποχρεούνται να παύσουν να καταβάλουν τις αποδοχές στο προσωπικό που συμπλήρωσε την άνω οριζόμενη διάρκεια απασχόλησης άλλως καταλογίζονται στα ίδια οι αποδοχές που καταβλήθηκαν και τέλος ότι οι προϊστάμενοι ή άλλα αρμόδια όργανα που ενεργούν κατά παράβαση των προηγούμενων παραγράφων διώκονται για παράβαση καθήκοντος κατ' άρθρο 259 ΠΚ. Σύμφωνα δε με την παρ. 1 του άρθρου 14 του ίδιου Ν 2190/1994, όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 1 Ν 2527/1997, στις διατάξεις του άρθρου υπάγονται όλοι οι φορείς του δημόσιου τομέα, όπως αυτός οριοθετείται με τις διατάξεις του άρθρου 1 παρ. 6 Ν 1256/1982 και τις μεταγενέστερες συμπληρώσεις του, ανάμεσα στους οποίους (φορείς) περιλαμβάνονται και νομικά πρόσωπα ιδιωτικού δικαίου. Εξάλλου οι διατάξεις του άρθρου 103 παρ. 2 και 3 του Συντάγματος, οι οποίες επιβάλλουν τη νομοθετική πρόβλεψη οργανικών θέσεων για την κάλυψη των πάγιων και διαρκών αναγκών του Λημοσίου, των ΟΤΑ και των άλλων ΝΠΔΔ, ορίζουν τα εξής: «Κανένας δεν μπορεί να διοριστεί υπάλληλος σε οργανική θέση που δεν είναι νομοθετημένη. Εξαιρέσεις μπορεί να προβλέπονται από ειδικό νόμο, για να καλυφθούν απρόβλεπτες και επείγουσες ανάγκες με

προσωπικό, που προσλαμβάνεται για ορισμένη χρονική περίοδο με σχέση ιδιωτικού δικαίου» (παρ. 2). Επίσης στο ίδιο άρθρο (103) προστέθηκε παρ. 8, που προβλέπει ότι: «Νόμος ορίζει τους όρους και τη χρονική διάρκεια των σχέσεων εργασίας ιδιωτικού δικαίου στο Δημόσιο και τον ευρύτερο δημόσιο τομέα, για την κάλυψη είτε οργανικών θέσεων και πέραν των προβλεπόμενων στο πρώτο εδάφιο της παρ. 3, είτε πρόσκαιρων είτε απρόβλεπτων και επείγουσών αναγκών κατά το δεύτερο εδάφιο της παρ. 2 ... Απαγορεύεται η από το νόμο μονιμοποίηση προσωπικού, που υπάγεται στο πρώτο εδάφιο ή η μετατροπή των συμβάσεων του σε αορίστου χρόνου. Οι απαγορεύσεις της παραγράφου αυτής ισχύουν και ως προς τους απασχολούμενους με σύμβαση έργου». Έτσι, με την αναθεώρηση αυτή του άρθρου 103 του Συντάγματος, η Ζ' Αναθεωρητική Βουλή επέβαλε στον κοινό νομοθέτη και στη Διοίκηση αυστηρούς όρους σχετικά με την πρόσληψη προσωπικού για την κάλυψη των λειτουργικών αναγκών του Δημοσίου και του ευρύτερου δημόσιου τομέα. Στους προαναφερόμενους κανόνες, τους οποίους πρώτος διατύπωσε ο κοινός νομοθέτης με τις πιο πάνω διατάξεις του Ν 2190/1994 και οι οποίες κατέστησαν ήδη συνταγματικού επιπέδου, υπάγεται, ενόψει της αδιάσπικτης διατύπωσης των παρ. 7 και 8 του άρθρου 103 του Συντάγματος, τόσο το προσωπικό που συνδέεται με το Δημόσιο, τους ΟΤΑ και τα άλλα νομικά πρόσωπα του ευρύτερου δημόσιου φορέα με υπαλληλική σχέση δημόσιου δικαίου, όσο και το προσωπικό, που προσλαμβάνεται με σύμβαση εργασίας ιδιωτικού δικαίου, για την πλήρωση οργανικών θέσεων, σύμφωνα με τις παρ. 3 και 8 του άρθρου 103 του Συντάγματος. Όπως προκύπτει από τις σχετικές προπαρασκευαστικές εργασίες, ο αναθεωρητικός νομοθέτης θέλησε να αποτρέψει τη συνέχιση μιας συνήθους πρακτικής του παρελθόντος, κατά την οποία αρχικώς προσλαμβάνονταν προσωπικό με σύμβαση εργασίας ιδιωτικού δικαίου και ορισμένου χρόνου, για την κάλυψη τυπικά

πρόσκαιρων και απρόβλεπτων ή επείγουσών αναγκών, κατά παράβαση του άρθρου 103 παρ. 2 του Συντάγματος, αλλά και της κοινής νομοθεσίας (άρθρα 56 έως 82 ΠΔ 410/1988), στη συνέχεια διαπιστώνονταν ότι οι ανάγκες αυτές είναι πάγιες και διαρκείς και τελικά, για την κάλυψη των εν λόγω αναγκών, «τακτοποιούνται» το κατά τον πιο πάνω τρόπο προσλαμβανόμενο προσωπικό, είτε με τον διορισμό του ως μόνιμου δημοσιοϋπαλληλικού, είτε με τη μετατροπή των συμβάσεων εργασίας ορισμένου χρόνου σε συμβάσεις αορίστου χρόνου, κατ' αποκλεισμό άλλων ενδιαφερομένων που θα μπορούσαν να διεκδικήσουν τις ίδιες θέσεις, βάσει των παγίων διατάξεων της εκάστοτε ισχύουσας νομοθεσίας. Έτσι, μέλημα του αναθεωρητικού νομοθέτη ήταν να αποτρέψει τη μετατροπή των συμβάσεων εργασίας ορισμένου χρόνου σε συμβάσεις αορίστου χρόνου, όχι απλώς εκείνων που κάλυπταν παροδικές και απρόβλεπτες ανάγκες, αλλά και εκείνων, που πράγματι κάλυπταν πάγιες και διαρκείς ανάγκες. Για να αποτρέψει, λοιπόν, της συνέχιση της πιο πάνω πρακτικής, ο αναθεωρητικός νομοθέτης πρόσθεσε την προμηνημονευόμενη διάταξη του εδ. γ' της παρ. 8 του άρθρου 103 του Συντάγματος, η οποία πλέον αδιακρίτως απαγορεύει την από το νόμο ακόμη μονιμοποίηση του κατά τον προαναφερόμενο τρόπο προσλαμβανόμενου προσωπικού ή τη μετατροπή των συμβάσεων εργασίας ορισμένου χρόνου σε συμβάσεις αορίστου χρόνου. Δηλαδή, η απαγόρευση αυτή καταλαμβάνει και την περίπτωση, που οι εργαζόμενοι με συμβάσεις εργασίας ορισμένου χρόνου απασχολούνται στην πραγματικότητα για την κάλυψη παγίων και διαρκών αναγκών του δημόσιου τομέα. Επομένως, σύμφωνα με τα προεκτεθέντα, διαδοχικές συμβάσεις εργασίας ορισμένου χρόνου, συναπτόμενες υπό το κράτος της ισχύος των πιο πάνω διατάξεων του άρθρου 103 του Συντάγματος και του άρθρου 21 Ν 2190/1994 με το Δημόσιο, τον ΟΓΑ και όλους τους λοιπούς φορείς του ειρύτερου δημόσιου τομέα, δεν μπορούν να

μετατραπούν σε συμβάσεις αορίστου χρόνου, έστω και αν αυτές καλύπτουν πάγιες και διαρκείς και όχι πρόσκαιρες ή απρόβλεπτες ανάγκες. Ούτε καταλείπεται πεδίο εκτίμησης των συμβάσεων αυτών, κατ' ορθό νομικό χαρακτηρισμό της έννομης σχέσης κατά τη διαδικαστική διαδικασία, ως συμβάσεων αορίστου χρόνου, στην περίπτωση που αυτές καλύπτουν πάγιες και διαρκείς ανάγκες, αφού έστω και αν τούτο συμβαίνει, ο εργοδότης, βάσει των πιο πάνω διατάξεων, ευχέρεια για τη σύναψη σύμβασης εργασίας αορίστου χρόνου δεν έχει. Δηλαδή ένας τέτοιος χαρακτηρισμός είναι πλέον αλυσιτελής. Τυχόν αντίθετη ερμηνεία, ότι δηλ. συμβάσεις εργασίας ορισμένου χρόνου μπορούν να αναγνωρίζονται, κατ' ορθό νομικό χαρακτηρισμό, ως συμβάσεις εργασίας αορίστου χρόνου και μετά την πιο πάνω συνταγματική μεταρρύθμιση θα είχε ως συνέπεια τη διαιώνιση ενός αποδοκίμασθέντος από τον αναθεωρητικό νομοθέτη φαινομένου. Συνεπώς, σε κάθε περίπτωση στις συμβάσεις αυτές, υπό την ισχύ των πιο πάνω διατάξεων του άρθρου 103 του Συντάγματος και του άρθρου 21 Ν 2190/1994, δεν είναι δυνατή η εφαρμογή της προαναφερόμενης διάταξης του άρθρου 8 παρ. 3 Ν 2112/1920. Εξάλλου, από τις διατάξεις του άρθρου 189 παρ. 3 και ήδη 249 παρ. 1 και 3 της Ενωποιημένης απόδοσης της Συνθήκης της ΕΟΚ προκύπτει ότι οι οδηγίες αποτελούν παράγωγο κοινοτικό δίκαιο και δεσμεύουν κάθε Κράτος-μέλος της Κοινότητας, στο οποίο απευθύνονται, καθόσον αφορούν το επιδιωκόμενο αποτέλεσμα, αλλά αφήνουν την επιλογή του τύπου και των μέσων στην αρμοδιότητα των εθνικών αρχών. Γι' αυτό απευθύνονται κατ' ανάγκην, όχι απευθείας προς τους ιδιώτες, θεσπίζοντας δικαιώματα και υποχρεώσεις τους, αλλά μόνο προς τα Κράτη μέλη, αφού μόνον αυτά έχουν τη δυνατότητα να λάβουν τα μέτρα, με τα οποία θα καταστεί εφικτή η επίτευξη του επιδιωκόμενου αποτελέσματος. Το Κράτος-μέλος, που είναι αποδέκτης της Οδηγίας, έχει την υποχρέωση να πραγματοποιήσει το αποτέλεσμα

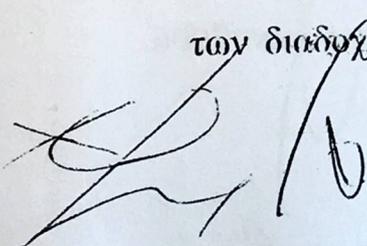

αυτό μέσα στην τασσόμενη προθεσμία, με μέσα, όμως, τα οποία αυτό θα επιλέξει. Αν η Οδηγία περιέχει κανόνες σαφείς και ορισμένους, δεκτικούς απευθείας εφαρμογής (δηλαδή χωρίς αιρέσεις ή περιθώρια επιλογής), η παράλειψη του εθνικού νομοθέτη, να την εκτελέσει εμπρόθεσμα, συνεπάγεται την άμεση ισχύ της στην εσωτερική έννομη τάξη του Κράτους-μέλους, που είναι ο παραλήπτης αυτής. Η ισχύς της όμως εκτείνεται μόνο κατά του Κράτους μέλους, που παρέλειψε να την καταστήσει «εθνικό δίκαιο» και των αντίστοιχων Κρατικών φορέων. Δεν εκτείνεται και στις μεταξύ των ιδιωτών σχέσεις. Είναι δηλαδή κάθετη και όχι οριζόντια. Η οριζόντια ισχύς αυτής ολοκληρώνεται μόνο με την έκδοση πράξεως του εθνικού νομοθέτη, που μετατρέπει την Οδηγία σε κανόνα του εσωτερικού δικαίου (ΑΠ Ολ 23/1998). Περίτρω, στις 10.7.1998 δημοσιεύτηκε στην Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων η Οδηγία 1999/70/ΕΚ του Συμβουλίου της 28.6.1999, ύστερα από συμφωνία-πλαίσιο, την οποία συνήψαν στις 18.3.1999 οι διεπαγγελματικές οργανώσεις γενικού χαρακτήρα CES, UNICH και CEEP, στο άρθρο 2 της οποίας ορίζεται ότι στα Κράτη-μέλη παρέχεται προθεσμία συμμορφώσεως προς το περιεχόμενο της Οδηγίας αυτής έως τις 10.7.2001, με δυνατότητα παράτασης της εν λόγω προθεσμίας έως τις 10.7.2002, της οποίας (δυνατότητας) η Ελλάδα έκανε χρήση. Στο προοίμιο της Οδηγίας αυτής αναφέρεται, μεταξύ άλλων, ότι τα μέρη της παρούσας συμφωνίας αναγνωρίζουν, ότι οι συμβάσεις αορίστου χρόνου είναι και θα συνεχίσουν να είναι η γενική μορφή εργασιακών σχέσεων μεταξύ εργοδοτών και εργαζομένων και ότι οι συμβάσεις εργασίας ορισμένου χρόνου ανταποκρίνονται, σε ορισμένες περιστάσεις, στις ανάγκες τόσο των εργοδοτών όσο και των εργαζομένων. Ορίζει ειδικότερα η παραπάνω Οδηγία, μεταξύ άλλων, ότι η παρούσα συμφωνία εφαρμόζεται σε όλους τους εργαζόμενους ορισμένου χρόνου που έχουν σύμβαση ή σχέση εργασίας, όπως αυτές καθορίζονται από τη νομοθεσία,

τις συλλογικές συμβάσεις ή την πρακτική κάθε Κράτους-μέλους (ρήτρα 2) και ότι για να αποτραπεί η κατάχρηση που μπορεί να προκύψει από τη χρησιμοποίηση διαδοχικών συμβάσεων ή σχέσεων εργασίας ορισμένου χρόνου, τα Κράτη-μέλη, ύστερα από διαβουλεύσεις με τους Κοινωνικούς εταίρους ή και οι Κοινωνικοί εταίροι, όταν δεν υπάρχουν ισοδύναμα νομοθετικά μέτρα για την πρόληψη των καταχρήσεων, λαμβάνουν, κατά τρόπο που να λαμβάνει υπόψη τις ανάγκες ειδικών τομέων ή και κατηγοριών εργαζομένων, ένα ή περισσότερα από τα αναφερόμενα μέτρα και ειδικότερα καθορίζουν: α) αντικειμενικούς λόγους, που να δικαιολογούν την ανανέωση τέτοιων συμβάσεων ή σχέσεων εργασίας β) τη μέγιστη συνολική διάρκεια διαδοχικών συμβάσεων ή σχέσεων εργασίας ορισμένου χρόνου γ) τον αριθμό των ανανεώσεων τέτοιων συμβάσεων ή σχέσεων εργασίας. Επίσης τα Κράτη-μέλη ύστερα από διαβουλεύσεις με τους Κοινωνικούς εταίρους ή και οι Κοινωνικοί εταίροι καθορίζουν, όταν χρειάζεται, τις συνθήκες, υπό τις οποίες συμβάσεις ή σχέσεις εργασίας ορισμένου χρόνου θεωρούνται «διαδοχικές» και χαρακτηρίζονται συμβάσεις ή σχέσεις εργασίας αορίστου χρόνου (ρήτρα 5). Είναι φανερό ότι η πιο πάνω Οδηγία δεν περιέχει κανόνες Κοινοτικού δικαίου σαφείς και ορισμένους, δεκτικούς απευθείας εφαρμογής στην ελληνική έννομη τάξη, δηλαδή η Οδηγία αυτή δεν είναι χωρίς αιρέσεις ή περιθώρια επιλογής από τον εθνικό νομοθέτη. Η επίτευξη του στόχου της Οδηγίας που είναι η αποτροπή της κατάχρησης να συνάπτονται διαδοχικές συμβάσεις ή σχέσεις εργασίας ορισμένου χρόνου, προϋποθέτει συγκεκριμένα μέτρα προσαρμογής, που θα λάβει ο εθνικός νομοθέτης, ο οποίος καλείται να εξειδικεύσει τις συνθήκες κάτω από τις οποίες οι συμβάσεις εργασίας ορισμένου χρόνου θεωρούνται διαδοχικές και μπορούν να χαρακτηρισθούν ως αορίστου χρόνου. Τα Κράτη-μέλη, δηλαδή διαθέτουν ευρεία ευχέρεια επιλογής μεταξύ περισσοτέρων λύσεων για να αποτρέψουν την καταχρηστική χρησιμοποίηση των

διαδοχικών συμβάσεων εργασίας ορισμένου χρόνου, χωρίς να επιβάλλεται σε περίπτωση σύναψης τέτοιων συμβάσεων, ο χαρακτηρισμός αυτών ως συμβάσεων αορίστου χρόνου, καθόσον τούτο προβλέπεται ως μέτρο δυναμικό («όταν χρειάζεται»). Συνεπώς, δεν αποκλείεται η πρόβλεψη άλλων, πρόσφορων κατά τη κρίση του εθνικού νομοθέτη, κυρώσεων εις βάρος του εργοδότη, για την αποτελεσματική προστασία του εργαζομένου, που, ως οικονομικά ασθενέστερος, συχνά υποχρεώνεται αδικαιολόγητα στη σύναψη ασύμφωνων για τον ίδιο διαδοχικών συμβάσεων εργασίας ορισμένου χρόνου αντί της συνάψεως συμβάσεως αορίστου χρόνου, όπως είναι η ακυρότητα των συναπτομένων συμβάσεων, με παράλληλη εξασφάλιση για τον εργαζόμενο των αποδοχών για την εργασία που παρέσχε και αποζημίωσης. Η ευχέρεια του νομοθέτη να προβλέπει άλλες πρόσφορες κυρώσεις, πλην του χαρακτηρισμού των ανεπίτρεπτων διαδοχικών συμβάσεων εργασίας ορισμένου χρόνου ως συμβάσεων ή σχέσεων εργασίας αορίστου χρόνου, συνάγεται από την παρ. 3 του προοιμίου της συμφωνίας πλαισίου, στην οποία ορίζεται ότι: «η παρούσα συμφωνία καθορίζει τις γενικές αρχές και τις ελάχιστες απαιτήσεις σχετικά με την εργασία ορισμένου χρόνου, αναγνωρίζοντας ότι για τις λεπτομέρειες της εφαρμογής της πρέπει να ληφθούν υπόψη τα πραγματικά στοιχεία των συγκεκριμένων εθνικών, τομεακών και εποχιακών καταστάσεων», καθώς και από την με αριθ. 10 γενική παρατήρηση αυτής, όπου ορίζεται ότι: «η παρούσα συμφωνία παραπέμπει στα Κράτη-μέλη και τους κοινωνικούς εταίρους για τον καθαρισμό των λεπτομερειών εφαρμογής των γενικών αρχών της, των ελάχιστων απαιτήσεων και διατάξεων, ώστε να ληφθεί υπόψη η κατάσταση σε κάθε Κράτος-μέλος και οι ιδιαίτερες συνθήκες ορισμένων τομέων και επαγγελμάτων, συμπεριλαμβανομένων των δραστηριοτήτων εποχικής φύσης». Αλλά και το Δικαστήριο Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στην υπόθεση C-21 2/2004 της 4ης Ιουλίου 2006

διαλαμβάνει στη σκέψη 91 της αποφάσεως του, ότι: «η συμφωνία-πλαίσιο δεν επιβάλλει γενική υποχρέωση των Κρατών-μελών να προβλέπουν τη μετατροπή σε συμβάσεις αορίστου χρόνου των συμβάσεων εργασίας ορισμένου χρόνου, όπως και δεν προβλέπει τις συγκεκριμένες προϋποθέσεις υπό τις οποίες μπορεί να γίνεται χρήση των τελευταίων αυτών συμβάσεων». Περαιτέρω στην 94η σκέψη του δέχεται «ότι όταν το κοινοτικό δίκαιο δεν προβλέπει ειδικές κυρώσεις στην περίπτωση που θα διαπιστωνόταν μ' όλα ταύτα καταχρήσεις, εναπόκειται στις εθνικές αρχές να λάβουν πρόσφορα μέτρα, που πρέπει να είναι όχι μόνον αναλογικά, αλλά και αρκούντως αποτελεσματικά και αποτρεπτικά, για να εξασφαλίσουν την πλήρη αποτελεσματικότητα των Κανόνων, που θεσπίστηκαν κατ' εφαρμογή της συμφωνίας-πλαισίου». Ήδη ο εθνικός νομοθέτης έχει εξειδικεύσει τις συνθήκες αυτές με τα ΠΔ 81/2003 και 164/2004, το δεύτερο από τα οποία αναφέρεται στους εργαζομένους με συμβάσεις εργασίας ορισμένου χρόνου στο δημόσιο τομέα και η ισχύς των οποίων άρχισε αντίστοιχα από τη δημοσίευσή τους στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως (2.4.2003 και 19.7.2004). Ορίζει δε το άρθρο 5 του τελευταίου αυτού ΠΔ τα εξής: «1) Απαγορεύονται οι διαδοχικές συμβάσεις, που καταρτίζονται και εκτελούνται μεταξύ του ίδιου εργοδότη και του ίδιου εργαζόμενου με την ίδια ή παρεμφερή ειδικότητα και με τους ίδιους ή παρεμφερείς όρους εργασίας, εφόσον μεταξύ των συμβάσεων αυτών μεσολαβεί χρονικό διάστημα μικρότερο των τριών μηνών. 2). Η κατάρτιση των συμβάσεων αυτών επιτρέπεται κατ' εξαίρεση, εφόσον δικαιολογείται από αντικειμενικούς λόγους. Αντικειμενικός λόγος υφίσταται, όταν οι επόμενες της αρχικής συμβάσεως συνάπτονται για την εξυπηρέτηση ειδικών ομοειδών αναγκών, που σχετίζονται ευθέως και αμέσως με τη μορφή ή το είδος ή τη δραστηριότητα της επιχείρησης... 4) Σε κάθε περίπτωση ο αριθμός των διαδοχικών συμβάσεων δεν επιτρέπεται να είναι μεγαλύτερος των

τριών, με την επιφύλαξη των διατάξεων της παρ. 2 του επόμενου άρθρου». Ως κύρωση, για την περίπτωση της παράνομης, ήτοι κατά παράβαση των ως άνω κανόνων, κατάρτισης διαδοχικών συμβάσεων, προβλέφθηκε από το άρθρο 7 του ίδιου ΠΔ η αυτοδίκαιη ακυρότητά τους και η καταβολή στον εργαζόμενο τόσο των αποδοχών για την εργασία, που παρέσχε, εφόσον οι άκυρες συμβάσεις εκτελέστηκαν εν όλω ή εν μέρει, όσο και αποζημίωσης ίσης με το ποσόν «το οποίο δικαιούται ο αντίστοιχος εργαζόμενος αορίστου χρόνου σε περίπτωση καταγγελίας της σύμβασής του», ενώ θεσπίστηκε ποινική και πειθαρχική ευθύνη για την παράβαση των Κανόνων αυτών. Όμως, ενόψει του ότι οι προαναφερόμενες διατάξεις του ΠΔ 164/2004 άρχισαν να ισχύουν, κατά τα προαναφερόμενα, από τις 19.7.2004, το διάταγμα αυτό έπρεπε να περιλάβει και ρυθμίσεις, που να εξασφαλίζουν οπωσδήποτε από 10.7.2002, που έληξε η προθεσμία προσαρμογής της ελληνικής νομοθεσίας στην πιο πάνω Οδηγία, την προσαρμογή αυτή. Προστέθηκαν, λοιπόν, στο εν λόγω ΠΔ, ως μεταβατικές, οι διατάξεις του άρθρου 11, που ορίζουν τα εξής: «Διαδοχικές συμβάσεις κατά την παρ. 1 του άρθρου 5 του παρόντος διατάγματος, οι οποίες έχουν συναφθεί πριν την έναρξη ισχύος του παρόντος και είναι ενεργές έως την έναρξη ισχύος αυτού, συνιστούν εφεξής σύμβαση εργασίας αορίστου χρόνου, εφόσον συντρέχουν αθροιστικά οι ακόλουθες προϋποθέσεις: α) Συνολική χρονική διάρκεια διαδοχικών συμβάσεων τουλάχιστον είκοσι τεσσάρων (24) μηνών έως την έναρξη ισχύος του διατάγματος, ανεξαρτήτως αριθμού ανανεώσεων συμβάσεων ή τρεις τουλάχιστον ανανεώσεις πέραν της αρχικής σύμβασης κατά την παρ. 1 του άρθρου 5 του παρόντος διατάγματος, με συνολικό ελάχιστο χρόνο απασχόλησης δέκα οκτώ (18) μηνών, μέσα σε συνολικό διάστημα είκοσι τεσσάρων (24) μηνών από την αρχική σύμβαση ...»(άρθρο 11 παρ. 1 α). Η επιλογή από την ελληνική πολιτεία, με το ΠΔ 164/2004, των άνω μέτρων, για την επίτευξη του

στόχου της ρήτηρας 5 της επίμαχης Οδηγίας έγινε, αφού έλαβε υπόψη, όπως ορίζει και η Οδηγία αυτή, τις ανάγκες ειδικών τομέων, όπως είναι μεταξύ άλλων και ο ευρύτερος δημόσιος τομέας, που δικαιολογούν διάφορη ρύθμιση από τον ιδιωτικό τομέα, αφού υφίστανται διαφορές στη φύση της εργασίας και διαφορετικά χαρακτηριστικά του εργασιακού περιβάλλοντος και των διαδικασιών στον ιδιωτικό και τον δημόσιο τομέα, εξ ου και η θέσπιση των πιο πάνω διατάξεων του άρθρου 103 του Συντάγματος. Επομένως, εφόσον δεν συντρέχουν οι τιθέμενες πιο πάνω προϋποθέσεις, μετατροπή των συμβάσεων σε αόριστης διάρκειας δεν μπορεί να γίνει. Ενόψει, λοιπόν, αφενός των πιο πάνω συνταγματικών διατάξεων και αφετέρου της, κατά τα προεκτιθέμενα, προσαρμογής της ελληνικής νομοθεσίας προς την Οδηγία 1999/70/ΕΚ του Συμβουλίου, η οποία δεν επιβάλλει το χαρακτηρισμό των συμβάσεων εργασίας ορισμένου χρόνου, έστω και αν αυτές καλύπτουν πάγιες και διαρκείς ανάγκες, ως συμβάσεων αορίστου χρόνου, το άρθρο 8 Ν 2112/1920, ούτε κατ'επιταγή της Οδηγίας αυτής έχει εφαρμογή κατά το μεσοδιάστημα από 10.7.2002 (ημερομηνία λήξης της προθεσμίας προσαρμογής) μέχρι την έναρξη της ισχύος του ΠΔ 164/2004, αλλά βέβαια και μετά την έναρξη ισχύος του ΠΔ αυτού [βλ. ΟΛΑΠ 19/2007, ΟΛΑΠ 20/2007 ΕΕργΔ 66(2007).785=ΕΛΔ 48(2007).992=ΑΕΝ 2007.828 και ΕΦ ΠΕΙΡ 99/2011δημοσιευθείσα στην ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ].

Στην προκειμένη περίπτωση οι ενάγοντες με την υπό κρίση αγωγή τους, εκθέτουν ότι προσλήφθηκαν από τον εναγόμενο Δήμο, έκαστος κατά την ειδικότερα αναφερόμενη ημερομηνία, με συμβάσεις έργου και εν συνεχεία με συμβάσεις ορισμένου χρόνου, προκειμένου να απασχοληθούν ως εργάτες καθαριότητας (οι πέντε πρώτοι) και οδηγοί απορριμματοφόρου (οι τρεις τελευταίοι), και ότι εξακολουθούν να παρέχουν έως και το χρόνο εγέρσεως της υπό κρίση αγωγής τις υπηρεσίες τους στον εναγόμενο Δήμο, υπό το αυτό καθεστώς των

διαδοχικώς συναφθέντων συμβάσεων ορισμένου χρόνου, ως ειδικότερα εκτίθεται. Ότι, ωστόσο οι εν λόγω συναφθείσες συμβάσεις, κατ'επίφαση ονομάσθηκαν ως << συμβάσεις ορισμένου χρόνου >> και ως << συμβάσεις έργου >> ενώ στην πραγματικότητα επρόκειτο για συμβάσεις εργασίας αορίστου χρόνου, δεδομένου ότι έκαστος εξ αυτών κάλυπτε κατά τα ειδικότερα εκτιθέμενα πάγιες και διαρκείς ανάγκες του εναγόμενου, ενώ τελούσε πάντα υπό τον έλεγχο και τις οδηγίες του τελευταίου εναγόμενου- εργοδότη τους. Με βάση αυτό το περιεχόμενο ζητούν : α) να αναγνωρισθεί ότι έκαστος εξ αυτών συνδέεται με τον εναγόμενο Δήμο, από την αρχική του πρόσληψη και εφεξής, με μία ενιαία σύμβαση εξαρτημένης εργασίας αορίστου χρόνου, β) να υποχρεωθεί ο εναγόμενος Δήμος, να απασχολεί έκαστο ενάγοντα ως συνδεδεμένο με αυτόν δυνάμει συμβάσεως αορίστου χρόνου, με την ειδικότητα και στη θέση που απασχολείτο κατά το χρόνο εμέρσεως της υπό κρίση αγωγής, καταβάλλοντας τις νόμιμες αποδοχές που αυτός δικαιούται βάσει της ειδικότητας και των τυλικών προσόντων του, με την απειλή χρηματικής ποινής ύψους 300 ευρώ για κάθε ημέρα αρνήσεως του εναγόμενου να συμμορφωθεί με το διατακτικό της εκδοθησομένης απόφασης, γ) να κηρυχθεί προσωρινά εκτελεστή η απόφαση που θα εκδοθεί και τέλος να καταδικασθεί ο εναγόμενος Δήμος στην καταβολή της εν γένει δικαστικής δαπάνης τους.

Με αυτό το περιεχόμενο και αιτήματα η υπό κρίση αγωγή παραδεκτώς και αρμοδίως (άρθρα 7,9,14 παρ.2, 16 αριθμ.2, 74, 25 παρ. 2, 664 ΚΠολΔ) εισάγεται προς συζήτηση ενώπιον του Δικαστηρίου αυτού, προκειμένου να εκδικασθεί κατά την προκείμενη ειδική διαδικασία των εργατικών διαφορών σύμφωνα με τα άρθρα 664 επ. ΚΠολΔ [ως εκ του χρόνου ασκήσεώς της, ήτοι πριν την 1-1-2016, κατά τα οριζόμενα στην παράγραφο 2 του άρθρου ένατου του ν. 4335/2015].Είναι δε επαρκώς ορισμένη και νόμιμη στηριζόμενη στις

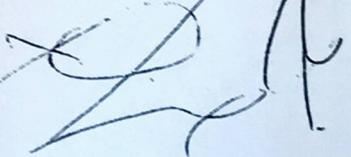

αναφερόμενες στη μείζονα σκέψη νομικές διατάξεις, καθώς και σε εκείνες των άρθρων 70, 946, 907, 908 και 176 ΚΠολΔ. [Σημειώνεται ότι η νομιμότητα του παρελόμενου αιτήματος κήρυξης της παρούσας αποφάσεως προσωρινά εκτελεστής, δεν μπορεί να θιγεί από τη διάταξη του άρθρου 909 αριθ. 1 ΚΠολΔ, σύμφωνα με την οποία «προσωρινή εκτέλεση δεν μπορεί να διαταχθεί κατά του δημοσίου...», αφού η εν λόγω διάταξη έρχεται σε προφανή αντίθεση με τις έχουσες υπερνόμοθετική ισχύ διατάξεις των άρθρων 2 παρ. 3 στοιχ. γ', 14 παρ. 1 εδ. α' του κυρωθέντος με το ν. 2462/1997 Διεθνούς Συμφώνου για τα Ατομικά και Πολιτικά Δικαιώματα και 6 παρ. 1 της κυρωθείσας με το νδ 53/1974 Ευρωπαϊκής Σύμβασης Δικαιωμάτων του Ανθρώπου, οι οποίες, αποσκοπούσες στην παροχή αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας, εξασφαλίζουν, κατά λογική αναγκαιότητα, και τη δυνατότητα προσωρινής εκτέλεσης των δικαστικών αποφάσεων (σχετ. ΟΛΑΠ 21/2001 ΕλλΔνη 2002, 83, η οποία αφορά στην εν γένει δυνατότητα αναγκαστικής εκτέλεσης κατά του Δημοσίου και των ΟΤΑ, Γνωμοδότηση του Εισαγγελέα του Αρείου Πάγου 7/2010 Τράπεζα Νομικών Πληροφοριών «Νόμος», η οποία αφορά στη δυνατότητα εκτέλεσης κατά του Δημοσίου, των ΟΤΑ και των ΝΠΔΔ των κατά το άρθρο 691 παρ. 2 ΚΠολΔ προσωρινών διαταγών, οι οποίες πάντως εκδίδονται με πολύ λιγότερες διαδικαστικές εγγυήσεις από εκείνες που τάσσονται στο νόμο προκειμένου για τις οριστικές δικαστικές αποφάσεις]. Πρέπει επομένως η υπό κρίση αγωγή να ερευνηθεί περαιτέρω και ως προς την ουσιαστική βασιμότητά της, δεδομένου ότι για το αντικείμενο συζήτησής της, δεν είναι αναγκαία η καταβολή δικαστικού ενσήμου .

Από την εκτίμηση της έντονης κατάθεσης του μάρτυρος των εναγόντων { καθώς ο εναγόμενος Δήμος δεν επιμελήθηκε της εξέτασης μαρτύρων }, από το σύνολο των εγγράφων που οι διάδικοι

προσκομίζονται και επικαλούνται, είτε για να ληφθούν υπ' όψιν ως αυτοτελή αποδεικτικά μέσα, είτε, για να χρησιμεύσουν ως δικαστικά τεκμήρια, σε μερικά από τα οποία γίνεται παρακάτω ειδική μνεία, χωρίς ωστόσο να παραλείπεται κανένα για την εκτίμηση της ουσίας της υποθέσεως, αποδεικνύονται κατά την κρίση του παρόντος Δικαστηρίου τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Οι ενάγοντες προσλήφθηκαν με την ειδικότητα του εργάτη καθαριότητας (οι πέντε πρώτοι εξ αυτών) και του οδηγού απορριμματοφόρου (οι λοιποί) με συμβάσεις εργασίας ορισμένου χρόνου και ειδικότερα ως εξής : Ο 1^{ος} ενάγων ΧΡΗΣΤΟΣ ΜΑΓΓΑΛΑΣ προσλήφθηκε με συμβάσεις εργασίας ορισμένου χρόνου κατά τα εξής χρονικά διαστήματα : από 3-1-2000 έως 30-6-2004 και από 1-7-2004 έως 30-11-2004 και εντεύθεν με αλληπάλληλες-διαδοχικές συμβάσεις εργασίας ορισμένου χρόνου έως και το χρόνο συζήτησης της υπό κρίση αγωγής. Ο 2^{ος} ενάγων ΙΩΑΝΝΗΣ ΔΡΙΤΣΑΣ προσλήφθηκε με συμβάσεις εργασίας ορισμένου χρόνου κατά τα εξής χρονικά διαστήματα : από 3-1-2000 έως 30-6-2004 και από 1-7-2004 έως 30-11-2004 και εντεύθεν με αλληπάλληλες-διαδοχικές συμβάσεις εργασίας ορισμένου χρόνου έως και το χρόνο συζήτησης της υπό κρίση αγωγής. Ο 3^{ος} ενάγων ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΟΡΦΑΝΟΣ προσλήφθηκε με συμβάσεις εργασίας ορισμένου χρόνου κατά τα εξής χρονικά διαστήματα : από 3-1-2000 έως 30-6-2001, από 1-7-2001 έως 31-8-2001, από 1-10-2001 έως 30-11-2001, από 1-1-2002 έως 28-2-2002, από 24-4-2002 έως 24-12-2002, από 19-05-2003 έως 31-12-2003 και από 1-6-2004 έως 31-12-2004 και εντεύθεν με αλληπάλληλες-διαδοχικές συμβάσεις εργασίας ορισμένου χρόνου έως και το χρόνο συζήτησης της υπό κρίση αγωγής. Ο 4^{ος} ενάγων ΓΙΑΝΝΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ προσλήφθηκε με συμβάσεις εργασίας ορισμένου χρόνου κατά τα εξής χρονικά διαστήματα : από 3-1-2000 έως 30-6-2004 και από 1-7-2004 έως 30-11-2004 και εντεύθεν με αλληπάλληλες-διαδοχικές συμβάσεις εργασίας ορισμένου χρόνου έως

και το χρόνο συζήτησης της υπό κρίση αγωγής. Ο 5^{ος} ενάγων ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ προσλήφθηκε με συμβάσεις εργασίας ορισμένου χρόνου κατά τα εξής χρονικά διαστήματα : από 3-1-2000 έως 18-5-2003, από 20-5-2003 έως 31-12-2003 από 1-6-2004 έως 31-12-2004 και εντεύθεν με αλληπάλληλες-διαδοχικές συμβάσεις εργασίας ορισμένου χρόνου έως και το χρόνο συζήτησης της υπό κρίση αγωγής. Ο 6^{ος} ενάγων ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΣΟΥΛΙΩΤΗΣ προσλήφθηκε με συμβάσεις εργασίας ορισμένου χρόνου κατά τα εξής χρονικά διαστήματα : από 3-1-2000 έως 30-6-2004 και από 1-7-2004 έως 30-11-2004 και εντεύθεν με αλληπάλληλες-διαδοχικές συμβάσεις εργασίας ορισμένου χρόνου έως και το χρόνο συζήτησης της υπό κρίση αγωγής. Ο 7^{ος} ενάγων ΧΡΗΣΤΟΣ ΤΟΝΙΟΣ προσλήφθηκε με συμβάσεις εργασίας ορισμένου χρόνου κατά τα εξής χρονικά διαστήματα : από 3-1-2000 έως 30-6-2004 και από 1-7-2004 έως 30-11-2004 και εντεύθεν με αλληπάλληλες-διαδοχικές συμβάσεις εργασίας ορισμένου χρόνου έως και το χρόνο συζήτησης της υπό κρίση αγωγής και τέλος ο 8^{ος} ενάγων ΙΩΑΝΝΗΣ ΛΑΜΑΝΔΡΕΑΣ προσλήφθηκε με συμβάσεις εργασίας ορισμένου χρόνου κατά τα εξής χρονικά διαστήματα : από 3-1-2000 έως 12-5-2003, από 13-5-2003 έως 31-12-2003 και από 1-7-2004 έως 30-11-2004 και εντεύθεν με αλληπάλληλες-διαδοχικές συμβάσεις εργασίας ορισμένου χρόνου έως και το χρόνο συζήτησης της υπό κρίση αγωγής. Όπως δε κατέθεσε ενόρκως ο μάρτυρας απόδειξης εξεταζόμενος στο ακροατήριο, και ως συνομολογεί και ο εναγόμενος Δήμος, οι ενάγοντες καθόλο το ανωτέρω χρονικό διάστημα εξακολουθούσαν να εργάζονται ατύπως και κατά τη διάρκεια που υπήρξαν κενά ως προς τη σύναψη συμβάσεως, καλύπτοντας πάγιες και διαρκείς ανάγκες του εναγόμενου. Οι ως άνω επίμαχες συμβάσεις εργασίας, καταρτίστηκαν πριν την 18-4-2001 (ισχύς του αναθεωρημένου Συντάγματος) και μπορούσαν να προσλάβουν, ενίκαι, κατά το χρόνο που εκτείνεται ως προς έκαστο

Ενάγοντα η ένδικη έννομη σχέση και το αντικείμενο της, το χαρακτήρα της σύμβασης εργασίας αορίστου χρόνου, κατ'ορθό νομικό χαρακτήρισμό, εφόσον από τη φύση τους κάλυπταν μόνιμες και διαρκείς ανάγκες του εναγόμενου, ο δε καθορισμός του είδους τους, ως συμβάσεων ορισμένου χρόνου ή ως συμβάσεις έργου, δεν δικαιολογείται από τη φύση τους, αλλά τέθηκε προς καταστρατήγηση των δικαιωμάτων έναντι των εναχόντων μισθωτών από τη σύμβαση εργασίας αορίστου χρόνου, κατά κατάχρηση του διευθυντικού δικαιώματος του εναγόμενου να καθορίζει τη διάρκεια της εργασίας τους και ανεξάρτητα από τις ρυθμίσεις της 1999/1970 Οδηγίας και των παρ. 7 και 8 του άρθρου 103 του Συντάγματος. Ως εκ τούτου καθίσταται άκυρος ο όρος των συμβάσεων ως προς το χρονικό περιορισμό αυτών και το σύνολο των διαδοχικών συμβάσεων αποτελεί ως προς έκαστο ενάγοντα μία ενιαία σύμβαση εργασίας αορίστου χρόνου. Επιπλέον, πλήρως αποδεικνύεται ότι άπαντες οι ενάγοντες επιπίπτουν, με βάση τα διαλαμβανόμενα στη μείζονα σκέψη της παρούσας, στις προϋποθέσεις του άρθρου 11 του ΠΔ 167/2004, αφού πληρούν σωρευτικά τις κάτωθι προϋποθέσεις: α) έχουν ενεργό σύμβαση στις 19-7-2004 (ημερομηνία έναρξης του ΠΔ 167/2004), β) οι επίμαχες συμβάσεις εργασίας εκάστου ενάγοντος έχουν συνολικό χρόνο διάρκειας μεγαλύτερο των 24 μηνών έως την έναρξη ισχύος του ανωτέρω ΠΔ και γ) υφίσταται, ως προς έκαστο ενάγοντα, η απαιτούμενη κατά νόμο συνοχή και χρονική ενότητα μεταξύ των επίμαχων συμβάσεων εργασίας ορισμένου χρόνου. Συνεπώς εφόσον οι ενάγοντες κάλυπταν πάγιες και διαρκείς ανάγκες του εναγόμενου Δήμου και πληρούν τις ως άνω μεταβατικές διατάξεις του άρθρου 11 του ΠΔ 167/2004, οι επίμαχες συμβάσεις εργασίας μπορούν να προσλάβουν ενιαία το χαρακτήρα της σύμβασης αορίστου χρόνου, η οποία εξακολουθεί να υφίσταται μέχρι και σήμερα.

Συνακολούθως των ανωτέρω η υπό κρίση αγωγή πρέπει να γίνει δεκτή και ως ουσία βάσιμη και να αναγνωρισθεί ότι η σύμβαση που συνήψε έκαστος ενάγων με τον εναγόμενο Δήμο είναι σύμβαση εξαρτημένης εργασίας ιδιωτικού δικαίου αορίστου χρόνου και να υποχρεωθεί ο τελευταίος να αποδέχεται τις προσηκόντως προσφερόμενες υπηρεσίες εκάστου ενάγοντος, υπό καθεστώς συμβάσεως εξαρτημένης εργασίας αορίστου χρόνου, απειλούμενης εναντίον του χρηματικής ποινής 100 ευρώ για κάθε ημέρα αρνήσεως του να αποδέχεται τις υπηρεσίες εκάστου ενάγοντος. Το παρεπόμενο αίτημα κηρύξεως της παρούσας απόφασης προσωρινά εκτελεστής κατά την καταψηφιστική της διάταξη, πρέπει να γίνει δεκτό, ως ορίζεται στο διατακτικό της παρούσας. Τα δικαστικά έξοδα πρέπει να συμψηφισθούν εξ ολοκλήρου μεταξύ των διαδίκων, λόγω του δυσεर्मηνευτου των εφαρμοσθέντων κανόνων δικαίου(άρθρο 179 ΚΠολΔ), ως ορίζεται στο διατακτικό.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΘΕΩΡΕΙ ως μη ασκηθείσα την αγωγή κατά το μέρος που εγείρεται από τον 9^ο ενάγοντα ΒΑΣΙΛΕΙΟ ΒΙΤΣΕΝΤΖΑΤΟ.

ΔΙΚΑΖΕΙ αντιμωλία των λοιπών διαδίκων.

ΔΕΧΕΤΑΙ την αγωγή.

ΑΝΑΓΝΩΡΙΖΕΙ ότι έκαστος των εναγόντων συνδέεται με τον εναγόμενο Δήμο, με σύμβαση εξαρτημένης εργασίας ιδιωτικού δικαίου αορίστου χρόνου από της αρχικής προσλήψεώς του και εφεξής.

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ τον εναγόμενο Δήμο να αποδέχεται στο μέλλον τις προσηκόντως προσφερόμενες υπηρεσίες εκάστου ενάγοντος υπό καθεστώς συμβάσεως εξαρτημένης εργασίας ιδιωτικού δικαίου αορίστου χρόνου, με την καταβολή αποδοχών ανάλογων της ειδικότητας και των τυπικών προσόντων του, απειλούμενης εναντίον του χρηματικής

11 ο φύλλο της με αριθμό 231 /2018 αποφάσεως του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών (Ειδική Διοικασία Περιουσιακών - Εργατικών Διαφορών)

ποινής εκατό (100) ευρώ για κάθε ημέρα αρνήσεως του να συμμορφωθεί με την παρούσα διάταξη.

ΚΗΡΥΣΣΕΙ την παρούσα αλόφραση προσωρινά εκτελεσιή κατά την αμέσως ανωτέρω καταψηφιστική της διάταξη.

ΣΥΜΨΗΦΙΖΕΙ εξ ολοκλήρου τα δικαστικά έξοδα μεταξύ των διαδίκων.

Κρίθηκε, απαράσισθη και δημοσιεύθηκε στις 30-01-2018, σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριο του στην Αθήνα, χωρίς να παρίστανται οι διάδικοι ή οι πληρεξούσιοι Δικηγόροι τους.

Η ΔΙΚΑΣΤΗΣ

[Handwritten signature]

ΕΠΙΡΑΜΜΑΤΕΑΣ
[Handwritten signature]

ΑΚΡΙΒΗΣ ΑΝΤΙΓΡΑΦΗ
ΤΟ ΑΡΧΕΙΟ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΡΟΦΗΣ ΓΙΑ ΤΗ ΝΟΜΙΜΗ
ΟΛΟΚΛΗΡΩΣΗ ΤΗΣ ΕΡΕΥΡΗΣ ΣΕ ΚΑΘΕ ΤΗ
ΣΕΙΡΑ ΤΗΣ ΑΠΕΛΘΕΛΕΙΑΣ
ΑΘΗΝΑ

23 MAR. 2018

Οσιακούλης Αθανάσιος

[Large handwritten signature]